

COLOQUI NOU Y ENTRETEGUT, PERA riure y pasar lo temps, despues de la pancha plena, y no de palla de faves, ni safanories: ahon se referix un cas molt graciós, que pasá en un Poble, com ho vorá el curiós Letor. Compost per un nebot de un chermá de son pare, cosí de una nebo da de sa mare, net de sa aguela; molt conegut en sa casa, y de tots los amics que comunment lo tracten; la millor ma pera alcansar trenses, caps y feche de bou; y mestre de fer chiuléts dels de capar.

COLOQUI DEL NAS.

A Llá vach, lleu quem achude y la burra de balám, perque el empeno en quem trobe mhe de veure ple de fanc:

B

R^o 12096

també demane la achuda
del Negret del hospital,
de la lloncha el engonari,
y de Sen Martí el caball:
també el diable del Socos
tinter y ploma dura,
y farà de secretari
lo burro del hortolá:
atenció que ya comense,
tinguenme atenció, que va.
En una terra del Reine,
que el saberla no es del cas,
en lo creixent de la lluna
naixqué de pares honrats
un chic, mes asó es mentira,
qui naixqué fon un nas;
pues si era nas, ó chic,
no es fácil averiguar:
digam quera un chic nasut,
un chic en un nas molt llarc;
yo no sé com darlo á entendre,
un simil ho explicará:
no han vist una caravasa
que está del pesó penchant?
pues el chic era el pesó,
y la caravasa el nas.
La Comare que va veure
un nas sense peus ni cap,
enconarlo no sabé,
tampoc el sabé bolcar.
Els pares foren padrins,
portárenlo á batechar,
y al entrar per la parroquia,
el Vicari els preguntá:
que portáu, es home ó dona?
y respongueren que un nas.
Se va estar allí en lo llibre
mes de un hora füllechant:
y asi se aflixqué el pobre home,

pues nunca pogué encontrar
modo de batechar nasos
en tot lo ceremonial.
Es feu portar una ullera,
deixes que miren tan llarc,
y un chiquét com una pusa
va veure á un nas tan agarrat;
el batechá com pogué,
y sel varen emportar.
Aná este chiquét creixent,
y el nas creixí á compás.
perque als tres mesos tenia
un nas mes gran que un chagant;
ventlo que era tan disforme,
cridaren dos Ciruchans
dels que tenien mes fama,
y aixi quel varen mirar,
á ferse creus comensaren,
y digueren asustats:
tal cosa enchamay sha vist!
en cuants autors ham mirat,
no ham encontrat que en un chic
puga cabre un nas tan gran:
asi no hia atre remey,
vostés habrán de avisar
tres ó quatre Serradors,
en la serra y en destrals,
que loy apañen com puguen.
En fi foren avisats,
vingueren los Serradors,
en lo regle y el compás,
comensaren á fer ralles
pera haberlo de serrar.
Y el pare els digué: señors,
y cuánt els tinc de donar?
Respongueren: caballer,
si no ham de regatechar,
cincuenta lliures, y encara
no guañarem el chornal.

Veent un preu tan ecsesiu,
tots quedáren asustat;
y entonces un tio seu
digué: no hia que espantar,
doneuloy al Carnicer,
que ho vena á conte de carn,
y de lo que traurán, poden
á estos homens pagar,
y de la resta que sobre,
encara podrán comprar
vint fanecades de terra.
Asó ho estaba escoltant
sa mare dins del estudi,
y va eixir fora plorant,
dient, que ella no volia
que feren tal crueldat
en son fill, que loy deixaren,
com Deu lo habia criat;
feronho aixi, y ell creixqué
hasta que tingué vint añs.
Tiuguenme ara atenció,
perque yo els he de contar
deste nas les ecseleñcies,
que son totes de admirar.
Anaba yo á eixir un dia
per lo portal de Serrans,
cuant advertí de improvís,
que comensá á entrar un nas:
volguí ser curios, y luego
me sentí en un tros de banc,
pera veure de qui era;
de allí cosa de tres cuarts
em bach posar les ulleres,
y mes allá de Albalát
vach divisar al seu amo:
yo veent tal mostrositat,
me enfadí, y per tindre presa,
rotí pel portal de Quart.
Asó fon ara sis mesos,

yo no sé en lo que pará.
perque dubte que á estes hores
hacha ya acabat de entrar.
Un dia tingué una riña
en lo poble de Alacuás,
y fuchint dels Aguacils,
es clavá en San Sebastia:
no es pensen que va ser lhome,
que fon la punta del nas,
pues lo demes no pogué;
perque apenas va aplegar
el nas al altar machor,
no pogué pasar abant,
y entonces els Aguacils
el pretengueren nugar.
Ell digué: valgam la Iglesia,
y els Aguacils tost torbats,
á dos Abogats prudentes
consultaren este cas;
y varen respondre, que
no li valia el sagrat.
Lo lligaren els minestres,
y ell entonces forsechant,
pegá un estoraút, y ixqueren
de dies de un ricó del nas,
com si foren uns malignes,
cuarenta Freres armats,
en bastons, barres y chusos,
en que el varen defensar
de aquella chusma de esvirros,
y ell al veures lliure ya,
els digue: canalla vil,
per lleu que si me enfadau,
en un moc os rebliré
de modo, que en catorce añs
no os podrán traure, si venen
docens homens á chornal.
Este si que es cas chistós:
en lo poble de Patraix

ferent balls certa ocasió,
y ell sabent que havia balls,
sen aná allá una vesprada,
tragué una dona á ballar,
y ella no volia exir,
per veurel tan mal carat;
y ell veent tal desatenció,
decontado se enfadá.
Li digué, que era una bruta,
tot lo ball se alborotá;
ixqueren fadrins en armes,
y ell veentse tan aptetat,
pegá un sorbit en amunt,
y es va envocar dins lo nas

el donsayner, la donsayna,
el tabaler y el tabal,
els fadrins y les fadrines,
y los que havia en lo ball:
chirá el nas així enamunt,
y sens costarli treball,
en la sequia de Moncada
tota la dansa envocá.
En lo demás de esta historia
no poguí pasar abant,
perque so un Poeta pobre,
que me estic morint de fam,
y vach á veure, si puc
trobar algo que emborrar.

F I.

Es trobará en Valensia en la Im-
prenta de Laborda, carrer de la
Bolsería, núm 18.

Porter, 57 - u j f

